ఊసులాడే ఒక జాబిలటా!

నిషిగంధ

యదార్థ సంఘటనలకి నవలా రూపం - ఆసాంతం ఆకట్టుకునే సుమధుర స్నేహ బంధం

(క్రిందటిసంచిక తరువాయి)

మాజేరు,

సెప్టెంబర్ 22, 1985

మిత్రమా,

అమావాస్య వెళ్ళిన మర్నాటి నించి తన కోసం చూస్తున్నానా! చెప్పిన రోజుకి రాకుండా ఆ జాబిలి ముఖం దాటేస్తే ఎలా చెప్పండి!? కబుర్లన్నీ తన కోసమే దాచి ఉంచుతాననీ తెలుసు.. అయినా వానకి ఇల్లు దాటలేకపోయిన తన అశక్తతని మేఘాల ఉరుములలో వింటూనే ఉన్నాను.. మరి మీ ఉత్తరం కూడా ఎక్కడన్నా తుఫానులో చిక్కుకు పోయిందంటారా? ఆ కబురెవరు అందిస్తారో నాకు?? పది రోజులనించీ ఎదురు చూస్తున్నా మీ కబుర్లని చేరవేసే ఆ కాగితాల కోసం.. ఎక్కడా వాటి జాడే లేదు! ఆదివారం కదా అని ఇవాళ మధ్యాహ్నం షోకి నేనూ, మాధురి కలిసి 'అన్వేషణ' సినిమాకి వెళ్దామనుకున్నాం.. చాలా సస్పెన్స్ మూవీ అని విన్నాను.. ఏదీ ఈ వాన కాలు బయట పెట్టనిచ్చేట్లు లేదు.. ఎప్పుడూ లేంది ఎందుకో ఈసారి వానాకాలం అంటేనే వళ్ళు మండిపోతుంది నాకు!!

ఎలాగూ బయటకెళ్ళడం లేదు కదా అని మీకు ఉత్తరం రాద్దామని కూర్చున్నాను.. కానీ చినుకుల చిందుల్ని చూస్తూంటే మీ కవితలని చదవాలనిపించి ఆ ఆలోచనకి కామా పెట్టాను.. రాత్రి నిశ్శబ్దం నాతో ఎన్ని కబుర్లు చెప్పిస్తుందో మీకు తెలిసిందే కదా! అందుకే యధావిధిగా రాత్రికే రాయాలనుకున్నాను.. ఈ వారం కవిత 'జ్ఞాపకాల వల' చదువుతుంటే 'అయ్యో నా పరిస్థితి మీకెలా తెలిసిందా' అని కలవరపడ్డ మాట నిజం!

నీ జ్ఞాపకాల్లో
నేనొదిగినప్పుడు-
జనారణ్యంలో ఉన్నా
ఒంటరితనం అనిపిస్తుంది!
ఏకాంతంలో ఉన్నా
విశ్వఘోష వినిస్తుంది!!

జాబిలి మీదంటే అలిగాను కానీ మీమీదెలా అలగను చెప్పండి.. పక్షం దాటి పక్షమైంది మీ ఉత్తరం వచ్చి!! క్రమం తప్పకుండా

సమాధానం ఇచ్చే మీరు ఈసారి ఇంకా ఎందుకు రాయలేదో తెలీక మనసులో భయాందోళనలు.. సందేహాలు.. అక్కడ అంతా, అందరూ క్షేమమే కదూ!? మీరేవో ముఖ్యమైన పనిలో ఉండి రాయడానికి కుదరలేదేమో అనిపిస్తుంది.. అది మెదడుకి తెలుసు.. కానీ మనసునెలా బుజ్జగించేది!? అయినా అసలిదంతా మీ తప్పే! మొదటి నించి క్రమం తప్పకుండా ఎవరు రిప్లై ఇవ్వమన్నారు మిమ్మల్ని!! అమ్మమ్మ కూడా అడిగింది మొన్న 'మీ పత్రికవాళ్ళు పంపే ఉత్తరం ఇంకా రాలేదేంటే?' అని.. తెలిసిందిగా, మీరు పత్రికల వాళ్ళన్నమాట!

గత వారం నించి స్కూల్ కి చాలా తొందరగా వెళ్ళి కాస్త ఆలస్యంగా వస్తున్నాను.. మరి ఈ ఎదురు చూపుల నించి తప్పించుకోవడానికి ఇంతకన్నా వేరే మార్గం దొరకలేదు నాకు.. అక్కడ ఆ పిల్లల ఆటపాటల్లో నాదంటూ ఒక ప్రపంచం ఉందనే సంగతే మర్చిపోతాను.. ఆ నిర్మలమైన ముఖాలు, స్వచ్చమైన నవ్వులు, అమాయకమైన ప్రశ్నలు గడియారపు ముళ్ళని ఎంత వేగంగా పరిగెత్తిస్తాయో!! కానీ గాలిపటాలు ఎగరేసుకుంటూ, తూనీగల వెనకాల పరిగెత్తాల్సిన వయసులో వాళ్ళ మీద పైథాగరస్ సిద్ధాంతాలు, న్యూటన్‌లా లూ రుద్దడం న్యాయమా చెప్పండి.. అసలు అధికారం నా చేతిలో ఉంటేనా! రోజులో సగం చదువుకి, సగం ఆటపాటలకి కేటాయించేస్తాను.. 'ఇక వాళ్ళు బాగు పడ్డట్టే!" అని అనుకుంటున్నారు కదూ..

స్కూల్లో ఎంత ఎక్కువ సమయం గడిపినా ఇంటిదారి పట్టక తప్పదు కదా.. అప్పటివరకూ దగ్గరకు రావడానికి తటపటాయించిన దిగులు నేను మా ఊరి బస్ ఎక్కగానే దర్జాగా నన్ను ఆవరించేస్తుంది.. 'నిన్నటిదాకా శిలనైనా.. నీ పదము సోకి నే గౌతమి నైనా' మేఘసందేశంలో పాట అప్రయత్నంగా గుర్తొస్తుంది.. ఇందాక మీ కవితలన్నీ మళ్ళీ మళ్ళీ చదివాక, ఇంకా ఏదో చదవాలనిపించి మీ ఉత్తరాలన్నీ చదివాను.. దక్షిణపు గాలి వెళ్తూ వెళ్తూ మంచి గంధాన్ని నా చుట్టూ చల్లిన అనుభూతి! ఒకదాంట్లో 'పంతులమ్మ' అని మీరు సంబోధించడం ఇప్పుడింకా నవ్వు తెప్పించింది.. అందులోనే మీరడిగారు నాకు పాటలంటే ఇష్టమేనా అని.. ఎందుకో నేను ఆ ప్రశ్నకి సమాధానం ఇవ్వలేదు.. అంతలోనే ఒక అనుమానం, ఒకవేళ నేను మీరడిగిన వాటన్నిటికీ జవాబులు చెప్పట్లేదని మీకు వెంట వెంటనే రిప్లై రాయాలన్న ఆసక్తి పోయిందేమోనని.. పిచ్చి ఆలోచనని అనిపిస్తుంది.. మరి కారణం తెలీనప్పుడు మనసు ఇలానే ఆలోచిస్తుందిగా!

నాకు పాటలంటే ఇష్టం.. సినిమాలంటే కూడా! నాన్నకి అలవాటు.. చిన్నప్పుడు నాన్నతో కలిసి చాలా చూశాను.. తర్వాత ఒక 2, 3 సంవత్సరాలనించే మాధురితో కలిసి వెళుతున్నా.. అప్పుడప్పుడు అమ్మమ్మ కూడా మాకు కంపెనీ ఇస్తుంది లేండి.. అప్పుడు మాత్రం సినిమా ఎప్పుడైపోతుందా అనిపిస్తుంది.. మరి చుట్టుపక్కల విషయాలన్నీ తనకే కావాలి కదా!! అసలే కంఠస్వరం పెద్దదేమో, మేము హాల్లోకి వెళ్ళిన క్షణం నించీ లైట్స్ ఎప్పుడు ఆఫ్ చేస్తాడా అని చూడటమే.. లేకపోతే తన వ్యాఖ్యానాలకి అందరూ మమ్మల్ని అదోలా చూడటమే! ఇవీ మా సినిమా కష్టాలు..

నా మనసులో కొద్దికాలంగా ఒక ఆలోచన కదలాడుతూ ఉంది, వికలాంగుల కోసం ఒక స్కూల్ పెట్టాలని.. లాస్ట్ ఉత్తరంలో పెళ్ళి గురించి మన సంభాషణని తలుచుకుంటే ఈ ఆలోచన ఇంకాస్త దృఢంగా మారుతున్నది.. నేను చదవాలనుకున్నదంతా చదివేశాక మా ఊర్లోనే ఈ స్కూల్ మొదలుపెడతాను.. అదీ మా అమ్మా నాన్న పేర్ల మీద.. మామూలు స్కూల్ కంటే వీటికి అయ్యే ఖర్చు చాలా ఎక్కువని మా ప్రిన్సిపాల్ గారు అన్నారు.. అయితేనేం, ఉన్న ఆస్తంతా ఏం చేసుకుంటాం చెప్పండి.. మా అమ్మమ్మ ససేమిరా అంటుందని తెలుసు.. కానీ తన కళ్ళ ముందే ఉంటాను అంటే కాస్త కనికరం చూపిస్తుందేమో.. అదీ కాకపోతే 'స్కూల్‌కి నీ పేరే పెడతాను

అమ్మమ్మా' అంటాను.. పేరు కోసమన్నా కాస్తంత ఆస్తిని కాస్త నాకు దానం చేస్తుందేమో!!

ఆస్తి అంటే గుర్తొచ్చింది.. మీకో విషయం చెప్పాలి.. మా దూరపు చుట్టాలు ఒక కుటుంబం మా వీధిలోనే ఉంటారు.. వాళ్ళమ్మాయి వసంతని తన మేనబావకే ఇచ్చి పెళ్ళి చేశారు.. ఐదు సంవత్సరాల బాబు.. కానీ రెండేళ్ళ క్రితం వాళ్ళ ఆయన పొలంలో పాము కరిచి హఠాత్తుగా చనిపోయాడు.. అతను వాళ్ళ తల్లిదండ్రులకి ఒక్కడే సంతానం.. అందుకే వసంతనీ, మనవడినీ అక్కడే ఉంచేసుకున్నారు.. ఒక ఇరవై రోజుల క్రితం తను వాళ్ళింటికొచ్చినప్పుడు చూడటానికి వెళ్తే ఒక విషయం చెప్పింది.. వాళ్ళ అత్తగారి ఊర్లోనే ఆర్. ఎం.పి. డాక్టర్ గా చేసే ఒకతను వసంతని మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుంటానని అన్నాడంట.. సరాసరి వీళ్ళ అత్తగారింటికే వెళ్ళి అడిగాడంట!! ఎంత ఆనందకరమైన విషయమో కదా.. కానీ అన్నీ అనుకున్నట్టు జరిగితే అది జీవితం ఎందుకవుతుంది చెప్పండి.. అతను అలా వెళ్ళగానే 'వసంతే ఏదో చేసి అతన్ని వల్లో వేసుకుందనీ.. అసలు అతని కళ్ళన్నీ వాళ్ళ మనవడి ఆస్తి మీదే' అని ఏవేవో అన్నారంట.. చివరికి వసంత ఏం చేసినా వాళ్ళ మనవడు మాత్రం వాళ్ళ దగ్గరే ఉంటాడని తేల్చి చెప్పారంట! వీళ్ళ అమ్మా నాన్న కూడా ఆమాటకి వత్తాసు పలికారంట.. పైగా వసంత వాళ్ళన్నయ్య ఒక మెట్టు ఎక్కి అసలు ఇది రెండో పెళ్ళి చేసుకోవడానికే వీల్లేదని రంకెలు వేశాడంట..

ఇదెక్కడి న్యాయం అసలు! కొడుకుని వదిలి ఎలా వెళ్ళగలదు.. అలా అని పాతికేళ్ళు కూడా లేని జీవితాన్ని ఎప్పటికీ అలా వైధవ్యంతోనే గడిపేయాలా! అసలు పల్లెటూళ్ళలో వితంతువులని ఎంత చిన్నచూపు చూస్తారో మీకు తెలీయని విషయం కాదు.. పాపం తను నిర్ణయం తీసుకోలేక ఎంతలా నలిగిపోతుందో! అమ్మాయికి ఒకసారి పెళ్ళి అయితే తన జీవితం మీద హక్కులన్నీ ఎలా కోల్పోతుందో చూస్తుంటే నా ఆలోచనలో తప్పేమీ లేదని అనిపిస్తుంది.. 'మాకు ఆస్తి వద్దు.. బాబుతో మేమూ ఈ ఊర్లోనే, మీ కళ్ళ ముందే ఉంటాం' అని అతనన్నా వాళ్ళు కుదరదంటున్నారు.. నా మనసులో అయితే వాళ్ళిద్దరూ, బాబుని తీసుకుని రాత్రికి రాత్రే ఎవ్వరికీ తెలీని ప్రదేశానికి వెళ్ళిపోతే బావుండుననిపిస్తుంది.. అదే మాట తనతో అంటే వసంత నా వంక భయంగా చూసి ఊరుకుంది.. కాలమే పరిష్కారం చూపించాలేమో!

వర్షం ఆగిపోయినా చూరు నించి ఇంకా నీళ్ళు కారుతూనే ఉన్నాయి.. టప్ టప్ మని ఉండుండి వినిపించే ఆ శబ్దం జోలపాటలా ఉంది.. తడిసి ముద్దైన సన్నజాజులు ఈవేళ ఆలస్యంగా విచ్చుకుంటునట్లున్నాయి.. సన్నని పరిమళం మెల్లగా చుట్టూ అలుముకుంటోంది.. కనురెప్పలు ఇవాళ్టికి తమ డ్యూటీ అయిపోయిందంటున్నాయి.. మరి ఇప్పటికి సెలవా..

మీ ఆలస్యానికి నేనే శిక్షా వేయనని హామీ ఇస్తున్నాను.. మరి రెండో మూడో వాక్యాలు, మీ అందరి క్షేమసమాచారం మాత్రం తొందరగా పంపండి మా ఊరికి..

కార్తీక

*** *** *** ***

మాజేరు,

సెప్టెంబర్ 27, 1985

హలో వంశీ గారూ,

నమస్కారమండి. నా పేరు మాధురి, కార్తీక ఫ్రెండుని. తను నా గురించి చెప్పే ఉంటుంది. అసలు తనకి మళ్ళీ మ్యాగజైన్లు చదవడం అలవాటు చేసింది నేనే! అంటే మీకొక మంచి అభిమాని దొరకడానికి కారణం నేనేనన్నమాట.

నాకు కవితలు అంతగా అర్థం కాకపోయినా కార్తీక వల్ల నేనూ మీ అభిమానిని అయ్యాను. ఎలా అంటారా!? మీ ప్రతి కవితనీ ఎంతో అందంగా విడమరిచి వివరిస్తుంది నాకు. కనిపించే ఆ నాలుగైదు వాక్యాల్లో ఇంత భావం దాగి ఉందా అని నాకు భలే ఆశ్చర్యం వేస్తుంది! మీరు చెప్పారని మొన్నా మధ్య ఏవేవో పుస్తకాలు కొనుక్కొచ్చింది. చదవమని నాకూ ఇచ్చింది. కానీ నా బుర్రకి అవి అందలేదు. కాకాని కమలవో, యద్దనపూడివో అయితే మారుమాట్లాడకుండా పది నిమిషాల్లో చదివేసి ఉండేదాన్ని!

ఏది ఏమైనా, ప్రపంచ సమస్యలన్నీ తీర్చాల్సిన బాధ్యత తనదేనన్నట్లు ఎప్పుడూ ఏదో ఆలోచిస్తూ ఉండే కార్తీక ముఖంలో సంతోషాన్ని చూస్తున్నాను. తనూ గలగలా మాట్లాడటం చూస్తున్నాను. అందుకు మీకు కృతజ్ఞతలు తెలియచేయడానికే ఈ ఉత్తరం.

రాధిక గారి గురించి, పిల్లల గురించీ కార్తీక చెప్పింది. అందరూ ఒకసారి మా ఊరికి తప్పకుండా రండి. శ్రీరామనవమి మాఊర్లో చాలా బాగా చేస్తారు. పిల్లలకి చూపించినట్లు ఉంటుంది. తప్పక ప్రయత్నించండి.

ధన్యవాదాలతో

మాధురి

*** *** *** ***

హైదరాబాద్

సెప్టెంబర్ 29, 1985

కార్తీకా,

నా ఆలస్యానికి క్షమాపణలు. మీరు ఎలా ఉన్నారు? ఏ శిక్షా వేయనన్న మీ భరోసా కి 'అమ్మయ్య' అనుకున్నాను. లేకపోతే మీరు కినుక వహించి గబా గబా నాలుగైదు కవితలు రాసెయ్యండి అని ఆర్డర్ వేస్తే కష్టమైపోయేది! ఇప్పట్లో రాసే మూడ్ అసలు లేదు. 'పర్వాలేదు జీవితం బానే సాఫీగా వెళ్తోంది' అని అనుకున్న మరుక్షణమే ఏదో ఒక కల్లోలం సృష్టించడం ఆ పైవాడికి అలవాటే కదా! కంగారు పడకండి, మేమందరం క్షేమమే. కానీ మా కుటుంబ మూలస్థంభాలు మాత్రం మా నుంచి సెలవు తీసుకున్నారు.

మా తాతగారు, ఆ తర్వాత ఊహించని విధంగా మా నానమ్మ గారు చనిపోయారు. అందుకే కొన్ని రోజులుగా ఊర్లో లేము. తిరిగివచ్చి వారం దాటినా మనసు మాత్రం ఇంకా కుదుటపడలేదు. ఆ దంపతుల జ్ఞాపకాలు ఇంకా తడిగానే ఉన్నాయి. మీ ఉత్తరం నిన్నే వచ్చింది. కానీ తెరిచి చూసే ఆసక్తి లేనంత స్తబ్దత. అసలూహించగలరా! ఇవాళ పొద్దున్న ఆఫీసుకి వస్తుంటే రాధిక లెటర్ చేతికిస్తూ 'లంచ్ టైంలో అయినా చదవండి, మనసు కాస్త బయట ప్రపంచంలో పడుతుంది' అంది. నా గురించి నా కంటే తనకే కాస్తంత ఎక్కువ తెలుసని ఇంకోసారి అనిపించిన క్షణమది!

తాతగారికి కొద్ది కాలంగా అస్వస్థతగా ఉందని తెలుసు. చనిపోక ముందు 10 రోజుల ముందు పరిస్థితి కాస్త సీరియస్ గా ఉందని కూడా

చెప్పారు. అలా ఆయన మరణం ఊహించిందే అయినా నానమ్మది మాత్రం పూర్తిగా ఆకస్మికం. పెద్దకర్మ అయిన మర్నాడు ఆమె నిద్ర లేవలేదు! ఏడుగుర్రాల రథాన్ని తాతయ్య తనకోసం ఆపి ఉంచాడేమో ఆగలేక వెళ్ళిపోయింది!

మేము తాతయ్య ఇంటిని సమీపిస్తుంటే తెలీని భయం. తాతయ్య పోయిన బాధ కంటే ఈ భయం ఎక్కువగా ఉంది. అసలు నానమ్మ ఈ నిజాన్ని ఎలా తట్టుకోగలుగుతున్నదో అని! పన్నెండేళ్ళ వయసులో పెద్ద కోడలిగా తాతయ్య చేయి పట్టుకుని ఆ ఇంట్లో అడుగుపెట్టి ఆడపడుచుల పెళ్ళిళ్ళు, మరుదుల చదువులు, తన ఐదుగురు పిల్లల ఆలనాపాలనా అంతా ఒక్కచేత్తో చక్కబెట్టింది. తాతయ్య గుంటూరు జిల్లాలో ఉన్న అనంతవరప్పాడు ఊరికి కరణంగా చేసేవారు. అది ఆయనకి వంశపారపర్యంగా వచ్చిన పదవి. ఆసక్తికరమైన విషయం ఏంటంటే పెళ్ళయ్యాక తాతయ్య నానమ్మని చదివించారంట. తను ఫిఫ్త్ ఫారం వరకూ చదివింది. ఆ చదువే తాతయ్యకి కరణం లెక్కలలోను, పిల్లల చదువులో సందేహాలు తీర్చటం లోను ఉపయోగపడింది. నానమ్మతో ఉత్తరాలు చదివించు కోవడానికీ, జమా ఖర్చులు రాయించుకోవడానికీ ఎప్పుడూ ఎవరో ఒకరు వస్తూనే ఉండేవారంట. మా నాన్నగారు వాళ్ళు ముగ్గురు అన్నదమ్ములు, ఇద్దరు అక్కచెల్లెళ్ళు. నాన్న వాళ్ళు చదువులు అయ్యాక ఉద్యోగాల పేరుతో సిటీల్లో స్థిరపడిపోయినా వాళ్ళిద్దరూ ఇంకా ఆ ఊర్లోనే ఉంటారు.

నాన్న తరచుగా చెప్పేవారు, తాతయ్యకి కరణం పనులలో ఊర్లు తిరుగుతూ ఇంట్లో ఎక్కువ సమయం గడిపేవారు కాదంట.. అయినా ఆ భార్యాభర్తల మధ్య ఎంతో సాన్నిహిత్యం! నానమ్మ మాటల నిండా తాతయ్యే!! ‘ఆయన కష్టాలు.. ఆయన ఇష్టాలు... ఆయన బాధలు.. ఆయన ఆనందాలు‘ అంతా ఇవే! ఎంత రాత్రైనా ఇంటికొచ్చే తాతయ్య కోసం తనూ ఎదురు చూసేది.. పెరట్లో ఒక గాబులో నీళ్ళు కాగుతూ ఉండేవి.. ఆయన వచ్చీ రాగానే ముందుగా అక్కడికే వెళ్ళి స్నానం చేసి గానీ ఇంట్లోకి వచ్చేవాళ్ళు కారంట.. అప్పుడు ఇద్దరూ కలిసే భోజనం చేసి, బయట కాసేపు కూర్చుని ఏవేవో కబుర్లు చెప్పుకునిగానీ నిద్రకి ఉపక్రమించేవారు కాదంట!

మీకు ఇంతకుముందు చెప్పినట్టు మేము కాస్త పెద్దయ్యాక చదువుల వలన ఎక్కువగా ఊరికి వెళ్ళడానికి కుదరకపోయినా సంక్రాంతికి మాత్రం అన్ని కుటుంబాల సభ్యులం తాతయ్య వాళ్ళ దగ్గరికి తప్పనిసరిగా వేళ్ళేవాళ్ళం. మాకు పంచతంత్రం, సుమతీ శతకం చెబుతూనే మా అమ్మా వాళ్ళతో మాలతీ చందూర్ రచనలు చదవమని చెప్పేది. ఆనందమే అసలైన ఆస్తి అని పూర్తిగా నమ్మే నాన్న అన్నదమ్ముల్నీ, అక్కచెల్లెళ్ళనీ చూస్తే ఒక స్త్రీ వ్యక్తిత్వం ఆమె కుటుంబ వికాసానికి ఎంతలా తోడ్పడుతుందో అర్థమౌతుంది!

వారిద్దరి చుట్టూ ఎంతోమంది వ్యక్తులు, ఎన్నో బాధ్యతలు ఉన్నా అంతర్లీనంగా వాళ్ళిద్దరూ ఒకే ఆత్మలా మెలిగేవారని చూసేవాళ్ళకి ఇట్టే తెలిసిపోతుంది! అందుకే తాతయ్య ఇక లేని విషయాన్ని నానమ్మ అసలు జీర్ణించుకోగలదా అనే భయం. తాతయ్య శవం చుట్టూ గోలుగోలుమని ఏడ్చే ఆడవాళ్ళలో నా కళ్ళు ఆత్రుతగా నానమ్మనే వెదికాయి. ఆయన తలపక్కనే కూర్చుని, ముఖాన్నే తదేకంగా చూస్తూ ఎంతో నిశ్శబ్దంగా కన్నీరు కారుస్తూ ఉంది. తాతయ్యకి జరగవలిసిన కార్యక్రమాలన్నీ సక్రమంగా జరిపించి సంతృప్తిగా తనూ వెళ్ళిపోయింది.

నాకనిపిస్తుంది ఆంత్రోపాలజీలో భార్యాభర్తల సంబంధం కంటే ఆసక్తికరమైన అంశం ఇంకోటి లేదని.. నానమ్మ తాతయ్యల అనురాగం ఒకలాంటి తాదాత్మ్యతని కలిగిస్తే, ప్రేమరాహిత్యంతో ఒంటరి నక్షత్రమైన మీ రోహిణి లాంటివాళ్ళు ఆవేదనని మిగులుస్తారు.. రోహిణి గురించి మీరు రాసింది చదివాక అనిపించింది పరిస్థితులతో రాజీ పడటం అంత సులువైన పని కాదని.. నిజానికి అది కూడా ఒక

కళేనేమో!? మనం కావాలనుకున్న దానికి, మనకు దొరికినదానికి మధ్య తేడా చెరిపేయడం సామాన్యమైన విషయం కాదు!

మీ స్కూల్ ఆలోచన అమోఘం! అది కేవలం ఆలోచనగా వదిలేయకుండా ఒక సంకల్పంగా మార్చుకోండి.. మొదట ఏమన్నా వ్యతిరేకత చూపించినా చేసేది మంచిపని కాబట్టి మీ అమ్మమ్మగారు అడ్డు చెప్పక పోవచ్చు.. లేకపోతే 'అన్ని దిన పత్రికలలో నీ ఫోటోతో సహా వార్త వేస్తారంట' అని చెప్పండి.. ఠక్కున ఒప్పుకోవచ్చు! మీ ప్రణాళికలో ఏమైనా సలహాలు కావాలంటే తప్పకుండా అడగండి.

పిల్లలకి మీ గురించి చెప్పాను.. రాధిక అయితే తను మీ ఊళ్ళోనే పుట్టి పెరిగినట్లు అంతా వర్ణించి చెప్తుంది వాళ్ళకి.. వాళ్ళేమో ఆంటీని ఎప్పుడు చూపిస్తావని గొడవ.. అందుకే మీరు ఒక ఫోటో గానీ పంపారంటే వాళ్ళు ఇక పల్లెటూరి ఆంటీని ఎప్పటికీ మర్చిపోరు!

మీకు తెలిసే ఉంటుంది, మీ స్నేహితురాలు మాధురి ఉత్తరం రాశారు.. మీరు సంతోషంగా ఉండటాన్ని అంత స్వచ్ఛంగా హర్షించే స్నేహితురాలు ఉండటం అదృష్టం.. మీ ఇద్దరి స్నేహం ఎప్పటికీ ఇలానే ఉండాలని నా ఆకాంక్ష..

ఇవాళ మీకు జవాబు రాశాకే ఏ పనైనా అని ఇంటికి రాగానే రాయడం మొదలుపెట్టాను.. నా పొదుపు గురించి మీ అంచనాని పూర్తిగా అబద్దం చేయాలని గాఢంగా ఉన్నా ఇక ఇక్కడితో ఆపక తప్పడం లేదు! ఇన్ని రోజులు ఆఫీసుకు సెలవు పెట్టడం వలన పేరుకున్న పెండింగ్ వర్క్ సంగతి చూడాలి.

మరల త్వరలో.. మరిన్ని విషయాలతో..
వంశీ

*** *** *** ***

మాజేరు
అక్టోబర్ 8, 1985

హల్లో నేస్తం
బాగున్నారా.. ఏంటీ, 'అందమైన అనుభవం' లోని పాట పాడుకుంటున్నానుకుంటున్నారా!? లేదండీ, మిమ్మల్నే అడుగుతున్నాను.. మనసులో ఎలా ఉందిప్పుడు? మనం సముద్రపు ఒడ్డున కూర్చుంటే అల ఆప్యాయంగా పలుకరిస్తుంది.. ఆ తడి స్పర్శ హాయిని ఆస్వాదిస్తూ ఉండగానే హడావిడిగా వెనక్కి వెళ్ళిపోతుంది.. నాన్న చెప్పేవారు, మన చుట్టూ ఉండేవాళ్ళు, మనవాళ్ళు కూడా ఈ అలల వంటి వాళ్ళేనని.. ఆ అల వెళ్తూ వదిలి వెళ్ళే గవ్వల్లాంటివే వారి జ్ఞాపకాలు కూడా అని.. నిజమే కదూ! ఆ గవ్వల్నే భద్రంగా దాచుకోవాలి..

మన దగ్గరివారి మరణం మనసుని ఎంతలా కలచివేసేదీ ఊహించగలను.. మీ నానమ్మ, తాతయ్యల ఆత్మలకు శాంతి కలగాలనీ, మీ హృదయానికి పూర్తి స్వాంతన చేకూరాలనీ కోరుకుంటున్నాను.. మీరు రాసింది చదువుతుంటే వారితో ఏ బంధమూ లేని నాకే కళ్ళు నిండుకున్నాయి.. కానీ ఒకటి మాత్రం నిజం, అలాంటివారు మన మధ్య ఉన్నా, లేకపోయినా వారి స్మృతులు మాత్రం మన మనసుని ప్రేమమయం చేస్తాయి.. కానీ ఒక విషయానికి మాత్రం నాకు చాలా సంతోషం వేసింది.. ఈ బాధాసమయంలో ఆ సంతోషమేమిటీ అని

తిట్టుకోకండి.. నా సంతోషమల్లా మీ బాధని నాతో పంచుకున్నందుకు.. మీ మనసులో ఈ స్నేహితురాలికి ఆప్తురాలి స్థానం ఇచ్చినందుకు!

మాధురి మీకు ఉత్తరం రాయాలని అడ్రెస్ తీసుకున్నప్పుడు కవర్ మీద అతికించడానికి స్టాంపులు కూడా ఇవ్వబోతే విచిత్రంగా చూసి అంది, 'తల్లీ నీలా పేజీలకి పేజీలు రాసే ఓపిక నాకు లేదు.. నాదగ్గర పోస్ట్ కార్డ్ ఉందిలే' అని.. మీ రిప్లై వచ్చిన సంగతి కూడా చెప్పింది.. అది మళ్ళీ రాస్తుందని నమ్మకం లేదు.. ఏమిటో ఈ మధ్య కొంచెం వింతగా ఉంది దాని ప్రవర్తన!

చెప్పాను కదా, అసలు ఎవరి తోడూ లేకుండా ఇల్లు కదలదని.. మేము సినిమాలకీ, మా స్కూల్లో ఫంక్షన్లకీ, బట్టలు కొనుక్కోవడానికీ కలిసే వెళ్తాము.. కానీ కొన్నిరోజులుగా సంతకీ, గుడికీ, శనివారాలు జరిగే పురాణ కాలక్షేపాలకీ రమ్మని ప్రాణం తోడేస్తుంది.. ఒక్కోసారి నాకు అలసటగా ఉంది, మీ చెల్లిని (అదీ, తన చెల్లెలే వాళ్ళ అమ్మానాన్నలకి) తీసుకెళ్ళవే అంటే వినదు, నేనే రావాలంటుంది.. చిన్నబోయిన దాని మొహం చూస్తే నాకు ఇంక కాదనబుద్ధి కాదు.. అలా అని కలిసే వెళ్తామా గుడిలో ప్రదక్షిణాలు చేసేటప్పుడు, దగ్గుస్తొందనో.. కాళ్ళు పట్టేసాయనో పురాణం నించీ, 'అదిగో అక్కడ కంద' కొనుక్కొస్తానంటూ సంతలోనూ ఉన్నట్టుండి మాయమైపోతుంది!!

పైగా వెళ్ళేటప్పుడు ఎంతో హుషారుగా ఏదేదో వాగుతూనే ఉంటుంది.. వచ్చేటప్పుడు మాత్రం చాలా పరధ్యానంగా ఏం చెప్తున్నా పట్టించుకోదు.. ఇదే కాదు! రంగు రంగుల బొట్టు బిళ్ళలు, చెవులకి ఇంత బారున వేళ్ళాడే ఫ్యాన్సీ జూకాలు, ముఖానికి క్రీములూనూ.. 'ఇవన్నీ ఎప్పుడు కొన్నావే!?' అంటే చుట్టాలు ఎవరో ఇచ్చారు అని చెబుతుంది.. నాకైతే దాని ఆరోగ్యం సరిగ్గా ఉందో లేదో అని భయంగా ఉంది.. కాస్త గుచ్చి గుచ్చి అడిగితే 'నాకేమయింది ఇదివరకులానే ఉన్నాను.. నువ్వే పుస్తకాలు చదవడం ఎక్కువై ప్రతీ విషయం భూతద్దంలో చూస్తున్నావ్' అని విసుక్కుంటోంది.. కానీ నేనూరుకుంటానా! దానికేం తేడా చేసిందో కనుక్కునేవరకూ ఊరుకోను.. మరి స్నేహించాక ఇవ్వన్నీ తప్పవు కదండీ!!

మీరిచ్చిన ప్రోత్సాహంతో అప్పుడే నేనొక స్కూల్ కట్టేస్తున్నా.. అలా ఉలిక్కిపడకండి, నేను కట్టేది ఊహల్లో! ఒక మూడెకరాలు చాలు ప్రస్తుతానికి.. వరుసగా కుటీరాల్లాంటి క్లాసురూములు, పెద్ద ప్రార్ధనా మందిరం, ఆ పక్కనే గ్రంధాలయం, అక్కడక్కాడా చిన్న చిన్న పూదోటలు.. ప్రతీదాంట్లో ముద్దమందారాలు మాత్రం తప్పనిసరి సుమా! పొద్దున్నే పిల్లలు 'యాకుందేందు' అని పాడుతూ రోజుని మొదలుపెడుతూ.. అబ్బా! తల్చుకోవడానికే ఎంత బావుందో!! నా ఊహ ప్రభావం కాబోలు, బయట కదులుతున్న చెట్ల ఆకులు ఆనందభైరవి ఆలపిస్తున్నట్లు అనిపిస్తుంది..

ఈ విషయం మీతో చెప్పానో లేదో, మా స్కూల్‌కి ఇద్దరు కొత్త టీచర్లు వచ్చారు.. స్వంత భార్యాభర్తలు.. అలా నవ్వకండీ, ఏదో కాస్త హ్యూమర్ చేశాను.. భూషణంగారు, సులోచనగారు.. రిటైర్మెంట్ దగ్గర పడుతున్నవాళ్ళు.. వాళ్ళ పిల్లలు కాలేజీ చదువులతో హాస్టళ్ళలో ఉంటారంట.. రిటైర్ అయ్యాక పల్లెటూళ్ళో స్థిరపడాలని వాళ్ళ కోరిక.. అందుకే అలవాటు చేసుకుందామని ముందే మా స్కూల్‌కి బదిలీ చేయించుకున్నారు.. ఆయన సోషల్, ఆవిడ తెలుగు చెప్తారు.. భూషణం గారిని చూడగానే మన పాత సినిమాల్లో నాగయ్య గుర్తొచ్చారు.. కాకపోతే ఈయన ఇంకాస్త గంభీరంగా, స్ట్రిక్ట్‌గా కనిపిస్తారు.. సులోచనగారు మాత్రం కలుపుగోలుగా మాట్లాడుతున్నారు.. మొత్తానికి ఆ దంపతులిద్దరూ నాకు నచ్చేశారు.. 'వాళ్ళ గురించి ఏం తెలుసని అప్పుడే అంత నచ్చేసారు' అని అనుకుంటున్నారా!? అదేదో అంటారు

చూడండి, sixth sense అనుకుంటా.. కాదు కాదు first impression.. ఆ అదే! వాళ్ళిద్దరినీ చూడగానే మనసులో ఎలాంటి ప్రశ్నలూ, సందేహాలు తలెత్తలేదు మరి..

మర్చిపోయాను first impression అంటే గుర్తొచ్చింది, మీరు నా ఫోటో పంపమని అడిగారు.. అది చదవగానే భలే ఎక్సైటింగా అనిపించింది.. తను వేసిన బొమ్మకి మొదటి బహుమతి వస్తే చిన్నపిల్లకి కలిగే ఆనందంలాంటిది.. నన్ను చూడగానే మీకెలాంటి impression కలుగుతుందో!! అసలు ఎలా ఉంటాననుకుంటున్నారో అన్న కుతూహలం.. ఒకసారి రాధిక గారిని కూడా ఊహించుకుని చెప్పమనండి.. మీ ఇద్దరిలో ఎవరి ఊహకు నేను దగ్గరగా ఉంటానో తెలుసుకోవాలనుంది..

నాకైతే ఇలా ఫోటోల్లో కాకుండా మిమ్మల్నందర్నీ ప్రత్యక్షంగా చూడాలనుంది.. మాధురి కూడా గట్టిగా ఆహ్వానించిందంట కదా.. మరి వచ్చేయ్యకూడదూ మా ఊరికి.. నాకు తెల్సు, మనసులో ఆశ..దోశ అనుకుంటున్నారని! దేవుడు తీరుస్తాడో లేదో తెలీకపోయినా భక్తులు కోరికలు కోరడం మానరు కదా!

ఇక మీ కళ్ళకి కాస్త విశ్రాంతి ఇద్దామనుకుంటున్నాను..
ఉంటాను మరి..
కార్తీక
చిన్న మనవి: ఇక నుంచి 'మీరు' తీసేసి 'నువ్వు' కి వచ్చెయ్యరూ, ప్లీజ్..

*** *** *** ***

(తరువాతి భాగం వచ్చే సంచికలో..)